

Knihovna vybraných loutkových her, v níž dosud vyšlo:

- Sv. 1. „Vězeň na lokti“, činohra o 3 jednáních.
 Sv. 2. „Paleček“, báchorka o 4 jednáních.
 Sv. 3. „Kašpárek krajánkem“, veselohra o 3 jedn.
 Sv. 4. „Čaroděj Černobyl“, báchorka o 3 jedn.
 Sv. 5. „Kašpárek námluvčím“, veselohra o 3 jedn.
 Sv. 6. „Dáblovy pilulky“, pohádka o 4 jedn.
 Sv. 7. „Královna veselých šotků“, česká báchorka o 4 jednáních.
 Sv. 8. „Labutí jezero“, poh. o 5 jedn. a 2 proměn.
 Sv. 9. „Smíření“, historická hra o 4 jednáních.
 Sv. 10. „Jak Kašpárek ošidil čerta“, komedie o 3 jedn.
 Sv. 11.—12. „Švec zlodějem“, loutková fraška se zpěvy o 3 jednáních.
 Sv. 13.—14. „Krejčí a Kašpárek, hrdinové“, pohádka o 3 jednáních.
 Sv. 15. „Jirka v pekle“, loutková hra ve 4 jedn.
 Sv. 16.—17. „Kašpárek doktorem“, fraška o 3 jedn.
 Sv. 18.—20. „Hody sladké kaše“, česká pověst v rouše pravdy o 3 jednáních.
 Sv. 21. „Kašpárek strašidlem“, veselohra se zpěvy o 3 jednáních.
 Sv. 22. „Čarovné dudy“, loutk. hra o 4 jedn.
 Sv. 23. „Pouť do nebe“, pohádka o 4 jedn.
 Sv. 24.—25. „Alibaba a 40 loupežníků“, loutková hra o 5 jednáních.
 Sv. 26. „Kašpárek fotbalistou“, sport. poh. o 3 jedn.
 Sv. 27. „Kašpárkův štědrý večer“, poh. o 3 jedn.
 Sv. 28. „Kašpárek kánětem“.
 Sv. 29. „Kouzelný prsten“, loutk. hra o 6 jedn.

Další svazečky v tisku.

Každé jednotlivé číslo jen 1.20 Kč.

Na skladě u všech knihkupců neb přímo v

Nakladatelství VANĚK A VOTAVA na Smíchově.

KNIHOVNA VYBRANÝCH LOUTKOVÝCH HER

Kouzelný prsten.

Loutková hra o 6 jednáních.

KNIHOVNA VYBRANÝCH LOUTKOVÝCH HER.
Sv. 29.

KOUZELNÝ PRSTEN.

Loutková hra o 6 jednáních.

Napsala
BOŽ. STUDNIČKOVÁ.

Nakladatelství VANĚK A VOTAVA na Smíchově.

Veškeré rady a pokyny podá ochotně „Český svaz přátel
loutkového divadla v hlav. městě Praze.“

OSOBY: 1

~~Kníže Borohradský.~~ *Král*
~~Kněžna Svatava.~~ *Královna*

Princ Pravoslav — jejich syn.

Kouzelník.

Vodník.

Víla.

Pasák.

Posel.

Dva hajní.

Žabka + později princezna Miluška.

Kašpárek
Dekorace: [Hradní síň] [Lesní krajina s ryb-
níkem v pozadí] [Zámecká zahrada s vodo-
jemem namalovaným.]

Rekvizity: [Puška. [Prsten na zlaté šňůrce.

[Hůl. [Žabka.

I. JEDNÁNÍ.

Les.

Král
Kníže Borohradský. Princ Pravoslav. Kouzelník.

Kníže: Tedy ujednáno! Vsedni na kůň, milý synu, a jeď ke knížeti Zelenohorskému a vyříd' mu naše pozdravy. A ten les, který kníže chce od nás koupiti, že mu tedy přenechávám, a že se těšíme na jejich brzkou návštěvu. Také kněžnu a jejich roztomilou princeznu Milušku od nás srdečně pozdravuj!

Pravoslav: Ano, drahý otče, tvůj rozkaz neprodleně vykonám. Ale zdá se mi, že je škoda prodati ten krásný les. — Což je toho třeba?

Kníže: Milý Pravoslave, nacházíme se nyní ve velké tísní. Již po kolik roků je v naší zemi špatná úroda — a hlad a nouze se u nás rozmáhá. Peněz máme tuze zapotřebí a proto prodávám lesy ležící blíže zámku knížete Zelenohorského.

Pravoslav: Odpusť, otče, tu příčinu jsem nevěděl. Nyní ovšem uznávám, že lesy ty musíme prodati, abychom našemu lidu v nouzi pomoci mohli.

Kníže: Starostí mne tíží, synu můj, a proto jsem si vyšel do lesa, abych se trochu potěšil. — Jdi tedy s Bohem a šťastně se navrať!

Pravoslav: Bůh tě opatruj, můj dobrý tatíčku! (Odejde.)

Kníže (sám): Je to dobrý syn. Přál bych si, aby byl šťastnější ve své mladosti. — Ano, jsou zlé časy, neúroda, hlad a nemoce hubí náš dobrý lid. I má drahá choť již delší dobu stůně a lékaři nevědí rady. (Slyšet volání z lesa: Pomoc! Pomoc!)

Kníže: Co to? — Kdo to volá? (Hledí do kulis): Ach, hleďme! Tamto na jakéhosi starce doráží vlk! Musím ho zachránit! Jen abych vlka dobře trefil! — (Běží do lesa, odkud je ihned slyšeti výstřel a na to hlas knížete, volající): Sláva Bohu, dobře jsem trefil! — Již je po něm!

(Slyšet jiný hlas ze zákulisí): Zachránil jsi mi život, ty dobrý střelče! Jak jsem ti povděčen!

Kouzelník: Srdečný dík, za tvou rychlou pomoc! (Kníže se starcem-kouzelníkem vyjdou z lesa.) — Jinak by mne byl ten hladový vlk jistě rozsápal. — Musím se ti odvděčit za prokázanou mi službu, za to, žeš mi život zachránil!

Kníže: To bylo mojí povinností — a učinil jsem to rád. Jako teď tobě, byl bych každému spěchal ku pomoci. Jsi chudý muž — a já jsem kníže této země — jakou bys ty mohl mi dátí odplatu?

Stařec: Tedy máš všeho dost a ničeho nepotřebuješ?

Kníže: Bohužel, toho říci nemohu. — Již po několik roků souží neúroda, hlad a nemoce zemi naší. I moje dobrá choť mi stůně a lékaři neví pro ni rady. — Vidíš, dobrý člověče, že pomoci mi nemůžeš, neboť kdyby vůle tvá byla sebe upřímnější, síly tvé na to nestačí. — Komu se štěstí vyhýbá, tomu není pomoci!

Stařec: Avšak což, když učiním, že tě bude štěstí hledati? — Hle, zde přijmi tento prsten a dobře jej opatruj! Dokud jej budeš mít, štěstí tě neopustí. — Buď s Bohem, ty dobrý kníže, štěstí budiž s tebou! (Odejde do lesa.)

Kníže: Posečkej přec, ať ti mohu poděkovat — aspoň za tvůj dobrý úmysl! — Již zmizel! — Kdo to asi byl? — Nedoufám, že by prsten darovaný mohl mít takovou moc, aby dal mi štěstí. — Avšak, kdo ví, nebyl-li to dobrý kouzelník, a prsten mi darovaný — nepřinese-li nám štěstí?! Vráť se domů, neboť musím tu novinu zvěstovati mé ubohé, nemocné choti, aby se potěšila. (Odejde.)

(Opona.)

II. JEDNÁNÍ.

Zahrada před zámkem.

Kníže. Kněžna. Princ Pravoslav. Kašpárek.

Kněžna: Nepozoruješ, můj drahý, že od několika dní, co dostal jsi onen kouzelný prsten, se pole i louky bujně zazelenaly a slibují bohatou žeň?, že stromy, co do nedávna byly holé, ohýbají se pod tíží svého ovoce?

Kníže: A což nebyl to zrovna zázrak, že tys mi vyšla tehdy naproti — uzdravena — když přišel jsem ti zvěstovat o darovaném kouzelném prstenu?

Kněžna: Ach, bohudík! Byl to zázrak, zajiště! Teď snad nám nastanou již lepší dny a štěstí se k nám vrátí. — Kéž pole a luka naše jsou požehnána zase zlatou úrodou a bída a nemoc, nechť vystěhují se navždy z naší země!

Kníže: Dejž to Bůh, drahá choti! — Hle, tu přichází náš milý syn, princ Pravoslav. — Ó, kéž je vždy zdrav a šťasten, neboť si toho v plné míře zaslouhuje.

Pravoslav (vejde vesele): Drazí rodiče, tu mne zase máte! — Nesu mnoho vřelých pozdravů, ze zámku Zelenohorského. Všichni jsou zdraví a vzkazují, že brzy nás přijedou navštívit. I malá Miluška volala, jak se k nám těší. Stala se z ní roztomilá dívenka, kterou každý musí mít rád.

Kníže: Drahý synu, musím ti sdělit milou novinu. — Než-li jsi odcházel na cestu ke knížeti Zelenohorskému, doprovodils mne ještě do lesa, kam jsem se šel pobavit honbou — a kde se mi pak stala zvláštní příhoda. — Jakmile jsi ode mne odešel, ozvalo se z lesa úpěnlivé volání o pomoc, a tu uviděl jsem z dálky, vlka sápati se na jakéhosi starce. Běžel jsem mu na pomoc a vlka jsem šťastně zastřelil. Stařec pak mi vřele děkoval, že jsem mu život zachránil a z vděčnosti dal mi tento prsten, se slovy: „Dokud budeš mít tento prsten, dotud bude štěstí s tebou! Opatruj ho dobře!“ — na to zmizel zase v lese. — Myslím, že to byl dobrý kouzelník, neboť jako zázrakem jeví se v celé přírodě, na všem, boží požehnání. Úroda se rozmáhá, nemocní se uzdravují, bída mizí a štěstí se k nám vrací. Ano, štěstí se k nám vrací, ověněno bohatými klasy úrodných polí a pestrým kvítím bujných luk!

Princ Pravoslav: Jaká radost, jaké štěstí! — Požehnan buď onen dobrý stařec, který nás obdařil tím velkým darem a naši zem z bídy zachránil!

Kašpárek (vesele vběhne a klaní se): Pozdravuji vaše milosti, v tomto krásném a radostném jitru! — Vás, drahý princí Pravoslavě, vítám z cesty a oznamuji vám, že se nám po vás již hrozně stýskalo — neboť vy jste přece jen náš největší poklad. Ano, jste nám dražší i nežli všechny drahocenné prsteny celého světa!

Kněžna: Dobře jsi to řekl, milý Kašpárku, že Pravoslav je náš největší poklad, neboť si

toho jména věru zasluhuje — pro svou milou a ušlechtilou povahu.

Kníže: Proto chci mu také zachovati jako vzácné dědictví tento kouzelný prsten, aby šťasten byl po všechny časy, po celý život svůj!

Kašpárek: Ale máme to teď blahobyť po celé zemi! I v našich stájích se jeví velké bohatství, neboť:

Každá kráva má své telátko,
každá klisna svoje hříbátko. —

Po dvoře se hemží prasátek,
kolem kvočen hejna kuřátek.

Na jabloni plno jablíček,
na keři zas na sta růžiček.

Inu, již nemáme nouze žádné —
požehnání boží u nás vládne!

Kníže: Vesele a dobře jsi nám to Kašpárku pověděl! — Za to si vyvol nějakou odměnu, abys měl také z té boží úrody radost.

Kašpárek: Milostivý kníže, pěkně děkuji a prosím tedy, abyste mi ráčil darovat jednoho ze svých koníků, mám již takového chlapíka vyhlídnutého.

Kníže: Tedy jdi a přijď na něm, abys nám ho představil!

Pravoslav: Jen si nesraz hlavu, ty malý divochu!

Kašpárek: Hnedle sem přicválám a pojedu se tady před vámi na svém komoní, abyste viděli, jaký jsem výborný jezdec! (Odběhne bujnými poskoky.)

Kněžna: Je to dobrý hoch, ten náš Kašpárek, a nikoho nezarmoutí!

Pravoslav: Jsem jen zvědav, kde se jezdit naučil; neboť jsem ho nikdy na koni neviděl.

Kníže: Však hnedle uhlídáme, co umí. Slíbil, že se nám přijde ukázat.

Kněžna: Hle, již přijíždí, ale nějak divně si vede, jen pohleďte!

Kašpárek (sedí na koni, tváří k ohonu a kůň s ním provádí směšné skoky): No, no, koníčku, jen se mnou pomalu, nebo mne shodíš a já si rozbiju svůj krásný nosánek!

(Kníže, kněžna i Pravoslav, smějí se hlasitě jeho bujným skokům, až se ohýbají.)

Kašpárek: Slyšíš, ty darebáku, takhle já s tebou nehraju, to jde o moje vzácné hnáty! (Kůň se vzpíná a vyhazuje nohama.) No, počkej, však já tě naučím poslouchat, že budeš krotký, jako beránek! Dnes již toho mám s tebou dost, ty rarášku! — Bojím se, že mne shodí. (K dětem): Neslyšíte, jak mi strachem kručí v břiše? (Kůň s ním odskáče z jeviště a všichni se smějí.)

Pravoslav: Však já naučím Kašpárka brzy jezdit, uhlídáte! (Všichni odcházejí.)

(Opona.)

III. JEDNÁNÍ.

Les.

Kníže. Kněžna.

Kněžna: Nesmíš tak zapadat do svého smutku, drahý manželi. Ublížíje ti to na zdraví, když se stále trápíš.

Kníže: Ach, milá ženo, ta ztráta kouzelného prstenu — mne zdrtila; cítím se velmi nešťasten. — Což nepozoruješ, že již není u nás, jak bývalo? Znovu neúroda a nouze, zahnížďuje se v zemi naší, po několik roků tak spokojené a vším oplývající. Což to nepozoruješ?

Kněžna: Je tomu tak, jak pravíš — ale snad se ztracený prsten nalezne a štěstí se k nám zase vrátí.

Kníže: Nemám již žádné naděje. — Vždyť víš, že hned potom, když jsem onen drahocenný, kouzelný prsten — při koupání v lesním rybníku ztratil, snažili jsme se, aby byl nalezen. Avšak ani když jsem dal rybník vypustit a hledati v jeho bahnitém dně, nebylo to nic platno — prsten se nenašel.

Kněžna: Doufejme, že snad nějakým zázrakem se prsten nalezne a že znovu země naše se zaráduje v štěstí.

Kníže: Nedoufám. Naopak, mám zlé tušení, jakoby všady číhalo na mne neštěstí; srdce se mi stále úzkostí svírá.

Kněžna: Vyžeň takové smutné myšlenky z hlavy, a pobav se dnes honbou — to tě rozveselí.

Kníže: Chci dnes s hajnými Tomášem a Petrem — pro které se nyní cestou stavím, jíti do Bílých skal, na kamzíky. Slyšel jsem, že se jich tam několik potuluje.

Kněžna: S Bohem tedy, drahý choti! — Dobře se bav a buď opatrný! Vrať se nám zdráv!

Kníže: S Bohem, drahá choti. Pozdrav Pravoslava ode mne! (Kníže odejde do lesa.)

Kněžna (hledí za ním): Ubohý, jak je nešťasten nad ztrátou toho kouzelného prstenu! (Odejde.)

(Opona.)

IV. JEDNÁNÍ.

Zahrada u zámku.

Kněžna. Princ Pravoslav. Hajní, nesoucí mrtvolu knížete. Posel, od knížete Zelenohorského.

Kněžna: Milý synu, je mi tak tuze smutno a srdce mi bolí, jako bych se měla dovědít o velkém neštěstí.

Pravoslav: Je u nás vůbec neveselo, drahá máti, od těch dob, co otec ztratil v Lesním rybníce onen zázračný prsten. Jakoby všecka radost nám s ním se světa zmizela. — Však, kdo to k nám přichází?

Posel (klaní se): Jsem posel od knížete Zelenohorského a přináším smutnou zprávu, že jeho dceruška, princezna Miluška, včera se utopila v Černém rybníku, pod zámek.

Kněžna: Ach Bože, jaká to hrozná rána, stihla ty dobré knížecí manžely! — Ta roztočilá dceruška, byla jedinou radostí jejich života.

Pravoslav: Ubohá, drahá dívka, jak ji želíme! A jak se to jen mohlo státi?

Posel: Byl parný den a princezna Miluška vytratila se sama o své vůli — se vykoupat — do Černého rybníka. Zabředla do hlubiny — a utopila se! — Našli jsme na břehu její šatečky, ale její tělo jsme nalézt nemohli.

Kněžna: Jak lituji její dobré rodiče. Jsou jistě bolem zdrceni.

Pravoslav: Byla to rozmilá dívka a jakou smrtí musela zajíti, chudinka!

Kněžna (hledí do kulis): Pro milosrdenství boží, co se to děje? Koho to sem nesou? — (Dva hajní, nesouce knížete Borohradského, vejdou na jeviště. První nese ho za nohy a druhý pod pažemi. Může být neznatelně jim k rukám přivázán.)

Pravoslav: Ach, můj drahý otče! — Mluvte, co se stalo?

Kněžna (lomí rukama): Náš drahý tatíčku! Co to vše znamená?

(Oba hajní s mrtvolou knížete se zastaví a první z nich promluví):

1. Hajný: Ó, hrozné neštěstí nás potkalo! — Když náš dobrý kníže, honil kamzíka na Bílých skalách — sesula se skála pod jeho rychlým krokem a on spadl do propasti, kde zůstal mrtev ležeti.

Kněžna (se potácí): Ó, můj Bože! Náš tatíčku milovaný! Co se to s námi děje?

Pravoslav (ji zachytí do náruče): Vzpamatuj se, matinko drahá! — Jaká to krutá rána nás stihla!

(Hajní odnášejí knížete a Pravoslav s kněžnou — kterou podporuje — ubírají se za nimi.)

Posel (jenž odchází poslední): Jakou to zase hroznou zprávu přinesu našemu ubohému knížeti! (Odejde.)

(Opona.)

V. JEDNÁNÍ.

Les — na němž je v pozadí část rybníka.
Princ Pravoslav. Vodník. Pasák. Žabka.

Pravoslav: Již tomu bude brzy rok, co se drahý otec při honbě na kamzíky zřítíl do propasti. Od té doby je znovu u nás v zemi smutno, neboť neúroda a nouze se počíná již hlásit. — Jak nám bylo veselo, dokud drahý tatíček byl s námi a kouzelný prsten nám zabezpečoval štěstí! — Ale od té doby, co ho otec při koupání v tomto lesním rybníce ztratil, začlo naše soužení, neboť od té chvíle — neštěstí stihá neštěstí! — A drahá, dobrá moje matička se stále souží a churaví, tak, že mám strach o ni, aby mi nezemřela.

Vodník (vběhne vyděšený): Prosím tě, dobrý člověče, nezabíjej mne, vždyť jsem nikomu neublížil!

Pasák (se žene za ním s napřaženou holí): Já ti dám, ty darebáku! — Topíš v rybníku naše děti a budeš se vymlouvat?

Pravoslav (vejde mezi pasáka a vodníka): Pověz, co se děje, co ti vodník udělal?

Pasák: Jak jsem řekl, je to zlý škůdce. — Naše děti koupající se v rybníce do hloubky zatahuje a topí.

Vodník (celý se chvěje): Není tomu tak, mylíš se, dobrý člověče! — Děti samy z nepo-

slušnosti chodí se koupat na místa zakázaná, pak padají do hlubin a tam utonou.

Pravoslav: Je to pravda, co vodník povídá. Divoké, neposlušné děti, které se jdou koupat na místa zakázaná, hluboká, samy jsou příčinou svého zahynutí. Proto odejdi a netýrej již vodníka!

Pasák: Nechám ho tedy tentokrát ještě na pokoji, protože se ty, princi, zaň přimlouváš, ale musí mi slíbiti, že děti naše už topit nebude.

Vodník (radostně): Slibuji ti to svatě, zde před dobrým princem Pravoslavem, kterého máme všichni rádi.

Pasák: Dám si na tě pozor, ty filuto! Ale pamatuj, co jsi slíbil, jinak ti touto holí lebku rozbiju! (Odejde.)

Vodník: Jak ti děkuji, předobry princi! Bez tvé ochrany, by mne byl ten člověk jistě zabil. — Byl jsem v noci navštívit svého bratra — vodníka v Černém rybníku a zdržel jsem se až do svítání. Ač jsem domů chvátal skrytými cestičkami, přece mne ten zlý pasák zahlédl a pronásledoval. — A co ty zde děláš, milý princi, v tak časnou hodinu?

Pravoslav: Je mi smutno, nemohu spát a často chodím sem — kol tohoto lesního rybníku, v němž otec můj ztratil tehdy svůj kouzelný prsten, který nám štěstí přinášel. — Oči mé ho stále hledají — ač vím, že je to marné.

Vodník: Jak rád bych se ti zavděčil, za tvou pomoc, dnes prokázanou! Rád bych ti nalezl tvůj kouzelný prsten — avšak...

Pravoslav: Víím, že by všecko hledání bylo asi marné! — Vždyť byl tehdy vypuštěn rybník a mnoho spolehlivých lidí, prsten v bahně rybníka prohledalo — ale marná byla jejich práce — nic nenašli.

Vodník: Počkej, drahý princí, mám nápad — snad se mi to podaří. — Svolám všechny své žabky lesního rybníka a nařídím jim, aby prsten hledaly — a je-li dosud v rybníce, snad ho naleznou.

Pravoslav: Ach, učin to, prosím tě, milý vodníčku, ačkoli pochybuji, že se jim podaří ho naléztí. — Co pak dovedou taková hloupá, nepatrná zvířátka!?

Vodník: Jen si nemysli! — Jsou to zvířátka chytrá, neboť jsou v nich dušičky dítek, jež se v rybníce utopily. Počkej, uvidíme, co dokážou! (Vodník jde do zadu k rybníku a říká):

Vy žabičky velké, malé,
hledejte v rybníce stále. —
Která najde prsten zlatý,
pro celou zem drahý, svatý —
bude za to odměněna —
velká — s ní se stane změna! —

(Na to slyšení je hlasy žabek: „Kuň, kuň, kuň, kuň...“, jako by mu odpovídaly.)

Pravoslav: Jak mi srdce nepokojně bije, jak jsem rozehvěn! Ó, kdyby jen některá z žabiček ten prsten našla, jak by štěstí zavládlo zase v naší zemi!

Vodník (přistoupí zase k princí): Tak rád bych se ti odměnil, avšak nevím, poštěstí-li se některé žabce, aby prsten našla, neboť se mohlo

těž státi, že některá ryba ho spolkla a dávno byla vylovena — a prsten — kdo ví kam se dostal.

(Slyšení žabku: Kuň, kuň, kuň.)

Vodník (běží k rybníku a volá): Pospěšte princí, žabka jakás nás volá. — Ach, jaký div! Prsten jest nalezen! — I hledme, hledme, tos ty moje milá žabičko, tedy tobě se podařilo, ten kouzelný prsten naléztí!? — Jaké štěstí pro prince, pro celou zem — i pro tebe! Zde vezmi princí od žabičky svůj kouzelný prsten a nos jej a opatruj pro štěstí celé země — po celý život svůj!

Pravoslav: Ani se vzpamatovati nemohu nad tím velkým štěstím — které mi připadá, jako veliký zázrak. (Princ vejde za vodníkem za kulisy, kdež mu zavěšíme prsten na zlaté šňůrce navlečený — kolem krku — jak ho též nosíval jeho otec. Vodník i Pravoslav pak vyjdou a jdou zase do předu jeviště.)

Vodník: Pojď k nám, žabičko ty milá! — (Žabka k nim přiskáče.)

Pravoslav: Žabičko zlatá, jak ti mám děkovati? (Sklání se k ní.) Tys nás zachránila od bídy a nemocí, od všeho zlého, ty nám vracíš blahobyť a štěstí! — Ó, prosím tě, dobrý vodníčku, dej mi tu žabku zároveň s prstenem. Budeme si jí vážit, budeme ji milovat a zůstaneme jí vděční až do smrti.

Vodník: Přiznám se ti, princí, že nerad se loučím s touto žabkou a že bych jí nikomu jinému nedal — nežli tobě, neboť je taková dobrá

a roztomilá. Daroval mi ji nedávno můj bratr — vodník, který zůstává v Černém rybníku.

Pravoslav: Děkuji ti, milý vodníčku, za ten náš znovu nalezený kouzelný prsten, a též za dobrou žabičku, kterou budeme na zámku chovati, jako vzácného, milého hosta. — Pojď, má drahá, k nám, budeš se dobře míti. Bydlet budeš v naší zámecké zahradě mezi květoucími záhony, v pěkném vodojemu.

Vodník: Odpověz, milá žabko, chceš-li tedy do knížecí zahrady s princem Pravoslavem se odebrati?

Žabka: Kuň, kuň, kuň.

Vodník: Žabka svoluje, a já ti ji tedy dávám. Ale teď již musím pospíšet pod vodu, domů, aby mne lidé zde nepřekvapili, sice by se mi zle vedlo.

Pravoslav: Tisíceré díky! Buď zdrav, vodníčku! Pojď, žabičko, za mnou, já tě povedu. Nemáme odtud do zámku daleko. (Odchází a žabka za ním skáče.)

(Opona.)

VI. JEDNÁNÍ.

Zámecká zahrada.

Princ. Žabička. Víla. Miluška.

Pravoslav (hází drobtý žabičce a mluví k ní): Zde jsem ti přinesl, drahá má žabičko, drobtý od hostiny, které ty tak ráda.

Žabka (smutně zakuňká): Kuň, kuň.

Pravoslav: Jsi jakási smutná dnes, a ani si drobtů dobrých, jindy ti tak milých — nic nevšímáš.

Žabka (kol něho poskakuje.)

Pravoslav (sedne si k ní na zem do trávy a žabka přiskáče až k němu.) Pověz mi, žabičko moje drahá, proč jsi tak smutná? Všecko ti rád udělám, jen abych tě rozveselil. (Hladí ji.)

Žabka (promluví): Ach, milý princí Pravo-slave, prosím tě, dones mne do Černého rybníka, odkud si mne vodník přinesl — tam je můj domov, po tom se mi stýská.

Pravoslav: Ty bys opravdu nás chtěla opustit? Což tě tu nemáme všichni rádi?

Žabka: Jste ke mně všichni až tuze hodní, ale já se tu cítím nešťastnou, protože jsem jen ubohá, ošklivá žabka a nejsem člověk jako vy — a proto se mi tak stýská, proto je mi tak smutno.

Pravoslav: Neodcházej od nás, drahá žabičko! Tys nám vrátila kouzelný prsten — naše

šťěstí — a odejdeš-li budu pro tebe tesknit, budu smuten a nešťasten. (Skloní se nad žabku, pláče a vzlyká.)

Žabka: Nehněvej se princi, ale já bych se tu žalem utrápila.

Pravoslav: Nechci, abys se cítila u nás nešťastnou a raději tě tedy donesu do Černého rybníka — jak sobě přeješ. Ó, jaký žal pro tebe srdce mé svírá! Avšak — tys poručila a já se zachovám dle tvého rozkazu! — Jdu se připravit na cestu! — (Odejde.)

Žabka: Ach, jak je dobrý — jak ho mám ráda!

Víla (vyjde z lesa, přistoupí k žabce, a mluví slavnostně):

Já ti pravím, žabko milá,
slza tě vysvobodila!

Neboť v osudech tvých psáno jesti,
že tě jednou potká vzácné štěstí.

Až upřímná slza na tě skane,
že se z tebe zas princezna stane.

Protož — po žabce buď navždy veta —
avšak Miluška ať v kráse vzkvétá!

(Žabka třikráte zakuňká a buď zmizí v propadlišti a nebo za blízkou kulisou, odkud ihned vyjde hezoučká princezna Miluška.)

Víla: Buď šťastna, princezno Miluško! (Zmizí do lesa.)

Pravoslav (vejde a kněžna kráčí za ním):
Ano, milá matinko, naše drahá žabka nás chce opustit!

Kněžna: Jakou bolest, žabko milá, chceš nám učiniti!? — Avšak, kde je naše žabička?

A kdo je ta krásná dívka?

Pravoslav: Jak sem přicházíš, vzácná slečno? Kdo jsi? — Koho hledáš? — Neviděla jsi tu naši milou žabičku?

Princezna Miluška: Tu ošklivou žabku již nikdy neuvidíte! Zmizela navždy!

Pravoslav: Jak že? — To není možné!

Kněžna: Co to pravíš?

Miluška: Což mne nepoznáváte? Jsem princezna Miluška, dcera knížete Zelenohorského, která se v Černém rybníce před dvěma léty utopila a pak se stala žabkou.

Kněžna: Ach, má drahá princezno Miluško! (obejme ji) tos tedy byla ty, která nám ten kouzelný prsten v Lesním rybníku našla a tím nám štěstí naše vrátila?

Pravoslav: Ale nyní nás snad neopustíš? — Vždyť tě tu máme všichni tak rádi!

Miluška: Milý princi, musím tobě nejprve vroucně poděkovat, neboť jsi mne z toho kouzla zlého — jen ty vysvobodil.

Pravoslav: Jak by to bylo možné? Vždyť o tom sám ničeho nevím, ničím jsem se o tvé vysvobození nepřičinil. — Však jsem ani nevěděl, že v té nehezké žabce, vězí naše hezoučká, drahá princezna Miluška, kterou jsme tehdy hoře želeli.

Miluška: Když jsi odešel prve od žabky, aby ses přichystal na cestu k Černému rybníku, zjevila se víla a ta mi řekla tato slova:

Já ti pravím, žabko milá,
slza tě vysvobodila —,
neboť v osudech tvých psáno jesti,

že tě jednou potká vzácné štěstí. —
Protož po žabce buď navždy veta —
avšak Miluška ať v kráse vzkvétá.

Pravoslav: Ach, jakou mám radost, že jsem
přispěl k tvému vysvobození! Teď však nás
již nikdy neopustíš, vid', princezno Miluško!?

Kněžna: Ne tak, milé moje děti! Nejprve
musíme Milušku vrátit jejím rodičům — a pak
teprvé — cítí-li k nám takovou lásku, jako my
k ní — pak teprvé navrátí se po čase k nám
jako tvá nevěsta, jako kněžna této naší země.
Však jste byli sobě zaslíbeni ještě v kolébce!

Pravoslav: Odpověz, Miluško drahá, chceš
se vrátit k nám?

Miluška: Ano, vrátím se k vám ráda, ale
teď toužím uvidět svou zlatou matičku a svého
drahého tatíčka!

Kněžna: Pojdte, drahé děti! Dám zapřáhnout
do zlatého kočáru, šest běloušů, zlatě okovaných,
a pojedeme s Miluškou na zámek Zelenohorský.
— Ach, jaké to bude podivení, až uvidí rodiče svou dcerušku zase živou a zdravou!
Jaká to bude pro ně velká radost, jaké štěstí!

Pravoslav: Pojd' tedy, drahá Miluško, ať
se již potěší tvá dobrá matička i tatíček tvůj!
— Ale k nám se později vrátíš, vid'? — Slib
mi to, Miluško, prosím tě! Mám tě tak rád!

Miluška: Ano, slibuji ti to, drahý Pravoslavě!
(Podají si ruce a vedouce se, odcházejí za kněžnou.)

Kašpárek (přihopkuje z druhé strany na
svém koníku, který s ním divoce rejdí): No, no,
rarášku, vždyť ty vyvádíš jako bys pozbyl ro-

zumu! — Vy si myslíte, že ještě neumím jezdit?
Ale kde pak!? — Já umím jezdit jako kavalír,
což o to! — Ale on to nedovede, ten hlupák!
Nohy mu překázejí, má jich tuze moc. — Snad
byl dříve u komediantů a chodil po provaze.
— To já bych také dovedl — chodit po provaze.
Nevěříte? No, dovedl, ale musel by ten provaz
ležet pěkně na zemi. — Princ Pravoslav, jak
mi slíbil, bude mne teď cvičiti v jízdě. Musím
se to dobře naučit — a víte proč? Protože
budu brzy jezdit po kraji zváti hosty na svatbu
našeho prince Pravoslava s princeznou Miluškou
Zelenohorskou — která byla žabičkou a kterou
princ vysvobodil upřímnou svou slzičkou. —
Počkejte, to se na mne podíváte, až půjdu na
tu slavnou svatbu! Budu vyšňořený jako kytka!
— Ale zatím vy ještě mnoho krajíců chleba
sníte a mnoho bonbonků schroustáte!

S Bohem, milí kamarádi,
mějte se jen vždycky rádi
a přijďte zas brzy k nám,
štípanou vám za to dám!

(Koník, který při jeho řeči byl chvilku klidnější,
udělá s ním ku konci několik bujných skoků,
při čemž Kašpárek volá): Pr, pr, ty uličníku,
jen mne neshod' — sice se rozbiju na kaši!
Na zdar děti! — (Zmizí za kulisami.)

(Opona.)

KONEC.

Jaroš František:

Dědouškovy sny a pohádky.

Dramatická pohádka ve 4 obrazech.

Cena Kč 2.40.

Krakonoš.

Dramatická pohádka o 4 jednáních.

Cena Kč 5.—.

Krakonošova píseň.

Pohádka o 3 jednáních. Cena Kč 2.80.

O veselém ševci a smutné princezně.

Žertovná pohádka v 5 jednáních. Cena Kč 3.20.

Otešánek.

Žertovná pohádka o 4 obrazech. Cena Kč 3.60.

Sen o štěstí.

Alegor. pohádka o 4 jednáních. Cena Kč 4.50.

Štědrovečerní pohádka.

Výpravná báchorka se zpěvy a reji ve
3 jednáních. — Cena Kč 3.—.

Tři halíře.

Výpravná dramat. báchorka se zpěvy a reji
ve 3 jednáních. — Cena Kč 4.50.

Autor zná dobře své obecnstvo a umí přiblížit se jeho srdci, ať vkusnou napodobeninou národní zpěvanky, neb náboženskými reflexemi. Při uvedení těchto pohádek (zastupovaných „Májem“) prozíravý režisér představení docílí vždy úspěchu.

Na skladě u všech knihkupců neb přímo v

Nakladatelství VANĚK A VOTAVA
na Smíchově.